

Maria Skłodowska-Curie (1867-1934) - dwukrotna laureatka Nagrody Nobla: z fizyki i chemii

Maria Skłodowska, 1900 rok. Źródło: Wikimedia Commons, domena publiczna (oba zdjęcia)

Maria Skłodowska-Curie urodziła się 7 listopada 1867 roku w Warszawie, pod zaborem rosyjskim. Pochodziła z inteligentnej rodziny, była najmłodszym z pięciorga dzieci. W młodości straciła matkę i siostrę, co wpłynęło na jej światopogląd. Od dzieciństwa przejawiała zdolności naukowe i marzyła o studiach w Paryżu, które udało się jej podjąć dzięki wzajemnej siostrzanej pomocy.

W 1891 roku rozpoczęła studia na Sorbonie, zdobywając licencjat z fizyki i matematyki. W 1895 roku poślubiła Piotra Curie, z którym prowadziła badania nad promieniotwórczością. Wspólnie odkryli polon i rad, co przyniosło im Nagrodę Nobla z fizyki w 1903 roku. Po tragicznej śmierci męża w 1906 roku Maria objęła jego stanowisko na Sorbonie, jako pierwsza kobieta-profesor. Przez wiele lat przyjaźniła się z Albertem Einsteinem.

W 1911 roku otrzymała drugą Nagrodę Nobla – z chemii – za wyodrębnienie czystego radu. Mimo sukcesów, spotykała się z uprzedzeniami i krytyką społeczną. W czasie I wojny światowej zorganizowała mobilne stacje rentgenowskie, które pomagały w ocenie obrażeń rannych żołnierzy.

W latach 20. działała na rzecz rozwoju Instytutu Radowego w Paryżu i Warszawie, który otwarto w 1932 roku. Zmarła 4 lipca 1934 roku z powodu choroby wywołanej promieniowaniem. W 1995 roku jej prochy przeniesiono do paryskiego Panteonu jako pierwszej kobiety wyróżnionej tym zaszczytem.

Skłodowska-Curie, polska Odkrywczyni, jako pierwsza kobieta otrzymała Nagrodę Nobla i jako jedyna osoba w historii dostała ją w dwóch dziedzinach nauk przyrodniczych. Jej odkrycia miały ogromny wpływ na rozwój medycyny, radioterapii, fizyki jądrowej i przemysłu. Była symbolem pasji badawczej, wytrwałości i przełamywania barier.